

Arany Júlia

Világszerte Nr. 1

Lynne Graham

A sivatag királya

Lynne Graham

Csak egy futó kaland

Lynne Graham

Amibe nem halsz bele...

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátaró vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Lynne Graham, 2017 – Vinton Kiadó Kft., 2021
A mű eredeti címe: *The Desert King's Blackmailed Bride*
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)
• Magyarra fordította: Várnai Péter

© Lynne Graham, 2017 – Vinton Kiadó Kft., 2021
Eredeti címe: *The Italian's One-Night Baby*
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)
• Magyarra fordította: Kovács Ágnes

© Lynne Graham, 2017 – Vinton Kiadó Kft., 2021
A mű eredeti címe: *Sold for the Greek's Heir*
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)
• Magyarra fordította: Kiss Klára

Nyomtatásban megjelent: az ARANY JÚLIA 53. számában, 2021
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-329-5

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

- A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- Felelős kiadó: dr. Bayer József
- Főszerkesztő: Vaskó Beatrix
- Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Lynne Graham

A sivatag királya

1. FEJEZET

Rashad el-Amin Quaraishi király rosszkedvűen nézegette az íróasztalán kiterítve fekvő fényképeket. A százkilencven centiméternél is magasabb termetével szinte mindenkire felülről nézett le az üléseken és gyűléseken. A magasságát a nagyapjától örökölte, tökéletes arcvonásait és hosszú, sűrű szempilláit az édesanyjától, akinek a szépsége legendás volt a Közép-Keleten. Rashad mégis mindig kínosan érezte magát, ha a megjelenését dicsérték.

– Ez itt a női tökéletesség bőségszaruja – mutatott a fényképekre Hakim, a király első tanácsadója.
– Új korszak, új királyné, új dinasztia. Nagy szerencse ez Dhariának.

A tanácsadó az áradozása ellenére sem tűnt igazán lelkesnek, Rashad mégsem ellenkezett. Mindig is kötelességének tartotta, hogy megnősüljön, és trónörökösről gondoskodjon, ha a gondolat nem is volt ínyére. Ifjonti éveiben már volt nő, és ismerte házasság a buktatóit. Fárasztó együtt élni egy nővel, akivel semmi közös nincs bennünk. Ilyenkor napirenden vannak a félreértések és az összetűzések. Ha pedig még a remélt trónörökös sem érkezik meg, hatványozódik a feszültség meg az elégedetlenség.

Nem, Rashad semmi vonzót nem talált a házasságban. Legfeljebb abban reménykedhetett, hogy olyan menyasszonya lesz, aki kész megállapodást kötni vele arról, hogy viszonylag békésen együtt élnek, egyébként azonban mind a ketten azt teszik, ami érdekli őket, és a kedvükre van. Támogatást nem vár a házastársától. Az első felesége bogáncsként tapadt rá, és a saját szüleinek a hírhedten viharos házasságát sem fogja soha elfelejteni. Tudta azonban, hogy az országának stabilitásra van szüksége, ezért kész volt példával szolgálni a népének.

Dharia lakói húsz éven át szenvedtek, a változásokat és újításokat már nem fogadják jól. Ellenkezőleg, visszatértek egy lassú és a hagyományos szokásokat követő életmódhoz. Rashad apjának az az eltökélt szándéka, hogy nyugati irányultságú életmódot kényszerít az országra, a kormányt a zsarnokság határára vezette. Ezért a hadsereg a néppel összefogva fellázadt az uralkodó ellen. A forradalomra még mindig emlékeztetnek a fővárosban, Kashanban a diktátor egykori palotájának a romjai. Arak azonban még mélyebbre taszította a szakadékbán az országot. A diktátor bukása után azonnal újra kikiáltották a királyságot.

A forradalom során sajnálatos módon Rashad családjának nagy részét megölték egy merényletben. Őt magát a nagybátyja a sivatagba menekítette. Hatéves volt akkor, ijedt kisfiú, aki jobban ragaszkodott az angol dadájához, mint a szüleihez, akiket alig látott. A háborús zavargások közepette azonban a dada is nyomtalanul eltűnt, a palotát feldúlták, a szolgákat elkergették, vagy még rosszabb sorsuk lett, és az élet, amelyet Rashad addig élt, nem létezett többé.

– Felség, tehetek egy javaslatot?

Rashadban a legkomolyabban felmerült, hogy Hakim azt fogja javasolni, a feleségjelöltek fényképeit dobják be egy forgó gömbbe, mint egy sorsoláson, aztán ő bekötött szemmel húzzon ki egyet. Ez ugyan tiszteletlenség lenne a lehetséges feleségekkel szemben, Rashad azonban úgy gondolta, hogy ezzel a módszerrel ugyanakkora esélye lenne a boldog házasságra, mint bármilyen más megoldásnál. A házasság végül is szerencsejáték.

– Természetesen. Tessék! – felelte a király.

Hakim mosolyogva kinyitotta a magával hozott mappát, egy fotót húzott elő belőle, és átnyújtotta Rashadnak.

– Bátorkodtam megérdeklődni a királyi aranyművesnél, hogy el tudja-e készíteni a „Dharia Reménye” másolatát.

– De hát az elveszett! – mondta Rashad meglepetten, és felvonta a szemöldökét.

– Biztosan nem árt, ha másolat készül róla. Az a gyűrű a monarchia szimbóluma, a királyi család legértékesebb öröksége. Ilyen hosszú idő után valószínűtlen, hogy még előkerül az eredeti.

– Hakim elkomolyodott. – Véleményem szerint ez a megfelelő időpont. A népünk biztonságban

fogja érezni magát, ha újra ápoljuk a régi hagyományokat.

– A népünk a meséket szereti, ahelyett hogy elfogadná a tényt, néhai apám pocsék uralkodó volt, akit csakis a saját hatalma érdekelt egy korrump rendszer élén.

Rashad kendőzetlen egyenessége, mint mindig, most is mélyen megdöbbenetette a diplomatikus Hakimot. Az idős férfi arcára rémület ült ki.

Rashad az egyik ablakhoz ment, és kinézett a palota nagy, gondosan ápolt kertjébe. A babonás nép által Dharia Reményének nevezett gyűrű egy nagy tűzopál volt, amelyet a mindenkori király a hivatalos alkalmakkor viselt. Az aranyba foglalt, vallási idézettel díszített ékszer szinte misztikus jelentőséget kapott, miután Rashad nagyanyjának a házassága révén a családba került. A nép tisztelte Rashad nagyanyját, aki az egész életét jótékony céloknak szentelte. Más országokban a király koronát visel, Dhariában azonban az a gyűrű szimbolizálta az uralkodó erejét és hatalmát. Amikor annak idején kifosztották a palotát, a gyűrű is eltűnt. Bár mindent tűvé tettek érte, nem sikerült a nyomára jutni.

Rashad értette, miért állt elő Hakim az ötletével: egy másolat még mindig jobb, mint az, hogy nincs gyűrű.

– Akkor rendelje meg az ékszerésznél! – utasította a tanácsadót.

Hamis gyűrű egy hamis királynak. Rashad természetesen tudta, hogy harmadik gyermekként nem trónörökösnek született. Csak azért lett az, mert a bátyjai is meghaltak a szüleikkel együtt. Ő maga még mindig meglepőnek találta, hogy a nép tiszteli és nagy reményeket fűz a személyéhez. Kezdetben ez annyira elképesztette és megrendítette, hogy háttérbe szorította a saját kívánságait, a reményeit, és csakis a népe javát akarta szolgálni.

Egykor szerelemre és boldogságra vágyott. Aztán megnősült, a szerelem pedig lassú és szörnyű halált halt. Nem teszi ki magát még egyszer ennek. Hálás volt azért, mert egy brit egyetemen szerezhetett diplomát, és ott a másik nemmel kapcsolatban is tapasztalatokat szerezhetett, mielőtt hazatért, hogy eleget tegyen a kötelességének. Nem akart csak az élvezeteknek élni, noha a szabadságnak azt az időszakát nagyon élvezte.

A hazatérése azt jelentette, hogy uralkodóként Dharia élére áll. Igen, a népe boldog lenne, ha a minden álmát és reményét megtestesítő gyűrű másolatát a királya ujján látná. A nép igen, de ő nem.

Polly odapillantott a hűgára, Ellie-re, és mosolyt kényszerített magára, amikor a majdnem üres templomban egy középkorú nő lépett oda hozzá az édesanyjuk rövid búcsúszertartása után. A két testvér rendkívül szomorúnak és zavarba ejtőnek találta a temetési szertartást. A Pollynál két évvel fiatalabb Ellie nem őrzött emlékeket az édesanyjáról, a nővérének is csak homályos képe volt egy parfümillatú és sugárzón mosolygó nőről.

Őket a nagyanyjuk nevelte fel, aki néhány hónapja halt meg. A Dixon nővérek tíz éven át azt sem tudták, hogy az anyjuk még él. Ezért is hatott sokkolóan rájuk, amikor egy idegen most arról tájékoztatta őket, hogy Annabel Dixon, az anyjuk megboldogult.

Vanessa James, aki önkéntesként dolgozott abban a hospice-házban, amelyben Annabel az élete utolsó napjait töltötte, láthatóan ugyanolyan kínosan érezte magát, mint a két testvér.

– Nagyon sajnálom, hogy ilyen körülmények között találkozunk – mondta, miközben kezét fogott velük. – Asztalt foglaltam magunknak a szálloda éttermében, ez volt az édesanyjuk utolsó kívánsága. Pénzt is félretett a költségekre. A helyzet bizonyára a legkevésbé sem kellemes magunknak – folytatta Vanessa –, de engedjék meg, hogy ebéd közben meséljek az édesanyjuk utolsó éveiről.

A testvérek megtudták, hogy Annabel Dixon a gyógyíthatatlan betegsége miatt már a negyvenes éveitől nem tudott gondoskodni magáról. Egy otthonban ápolták, és végül a hospice-házban hunyt el.

– Ez nagyon szomorú – mondta Ellie, és együttérzés jelent meg a szemében, miközben hátrasimította vörös haját. – Ha csak sejtjük, mi is segíthettünk volna.

– Annabel tudta, hogy már a nagyanyjukat is maguk ápolták, és nem akart még ő is a terhükre lenni. Rendkívül független asszony volt.

A három nő egy beugróban ült az étteremben. A pincér étlapokat hozott nekik.

– Nagyon is megértem, miért választotta az orvosi egyetemet – fordult Vanessa aztán Ellie-hez.
– Annabel nagyon büszke volt magára.

– Tudta? Honnan? – kérdezte Ellie elképedten. – Már évek óta nem állt kapcsolatban a nagyanyánkkal.

– Az édesanyjuk unokatestvére ápolónőként dolgozott abban a kórházban, ahová Annabelt néhány éve bevitték. Tőle hallott híreket magukról, de megígértette a rokonokkal, hogy maguknak semmit sem mond.

– De hát miért? Megértők lettünk volna! – szakadt ki Ellie-ből zavarodottan.

– Nem akarta, hogy a leromlott állapotában lássák. Mindig szép nő volt, és a hiúságát a haláláig megőrizte – mondta Vanessa csendesen.

Polly gondolatai elkalandoztak. Ellie-vel ellentétben ő semmit sem ért el, amire egy anya büszke lehet. Az élet valamiért mindig akadályokat gördített az útjába, és soha nem volt ideje arra, hogy megvalósítsa az álmait. Otthon maradt, hogy gondoskodjon a nagyanyjáról, miközben Ellie az orvosi egyetemre járt.

Polly azonban büszke volt az önzetlenségére. Kettőjük közül mindig is a húga volt az okosabb, ráadásul ő mindig is elhivatottnak érezte magát arra, hogy segítsen másokon. Polly tudta, hogy Ellie-nek lelkipurdalása van, mert magára hagyta őt a nagyanyjukkal. Semmi értelme nem lett volna azonban, hogy egyikük se tanuljon. A döntést pedig megkönnyítette, hogy Polly mindig csak átlagos eredményeket ért el az iskolában, Ellie viszont kitűnő tanuló volt.

– Azt reméltem, hogy értesítik a húgukat, és őt is elhozzák magukkal.

Vanessa a megjegyzésével megdöbbenette a két testvért. Polly elkerekítette ibolyakék szemét.

– Milyen húgunkat?

Vanessa egy pillanatig hitetlenkedően nézett rájuk, aztán elmondta, hogy a harmadik testvérük nevelőcsaládhoz került, amikor Annabel már nem tudott tovább gondoskodni róla. Négy évvel fiatalabb, mint Polly, és a nagyanyjuk őt már valószínűleg nem akarta magához venni.

– Azt sem tudtuk, hogy van még egy testvérünk – hüledezett Ellie. – Valójában alig valamit tudunk az anyánkról. A nagyi csak annyit mesélt róla, amennyit mindenképpen kellett, és az nem volt éppen hízelgő. Azt sem említette soha, hogy hárman vagyunk.

– Annabel izgalmas életet élhetett, amikor fiatal volt – mesélte Vanessa. – Magasan képzett gyermekgondozóként sokat utazott, hosszú ideig élt külföldön, és vagyonos családoknál dolgozott. Nagyon jól kereshetett, bizonyára számos kedvezményben is részesült, de a saját gyerekeit természetesen nem vihette magával az utazásokra. Ezért nőttek fel maguk a nagyanyjuknál. Annabel valamikor visszatért Londonba, és saját bölcsődét akart nyitni. Minden megtakarítását abba fektette, és önöket is magához akarta venni, miután beindul az üzlet. Az akkori kapcsolata emiatt tönkrement, és csak utána derült ki, hogy megint terhes.

– A húgunkkal. Hogy hívják? És miért csak most hallunk először róla? – kérdezte Polly.

Nem igazán hatotta meg, hogy az anyja, akit alig ismert, magához akarta venni a gyerekeit. Valójában nem is hitte el. Már kislányként is úgy gondolta, hogy az anyjuk kibújt a felelősség alól. Őket ráadásul egy olyan nő nevelte fel, akinek terhet jelentett, hogy két kisgyerekről kellett gondoskodnia, miközben az öreg napjait nyugalomban is tölthette volna.

Vanessa tudta, hogy a harmadik testvérnek Penelope Dixon a neve, de több információval nem szolgálhatott róla.

– Érdeklődtem a gyermekvédelemlél, de nekem nem adtak tájékoztatást, mivel nem vagyok családtag. Egyiküknek kérvényt kellene benyújtania a hivatalnál. Penelopét örökbe is fogadhatták. Ha így történt, önök levelet hagyhatnak a számára, amelyet a gyámügynél csatolnak az aktájához arra az esetre, ha valamikor fel akarná kutatni a családját.

A pincér kihozta a rendeléseket. Vanessa közben három borítékot húzott elő a retiküljéből.

– Az édesanyjuk mindhármukra hagyott egy-egy gyűrűt. Kérem, a húgukét is vegyék magukhoz...

– Gyűrűket hagyott ránk? – szólt közbe Polly meglepetten.

– Mindegyiken van egy-egy név. Úgy sejtem, az apjuk nevei lehetnek, de Annabel ezzel kapcsolatban kitérő választ adott. – Vanessa láthatóan nem érezte jól magát a bőrében. – Nekem mindenesetre az volt a benyomásom, hogy ő maga sem volt teljesen biztos az apák személyében.

Polly elsápadt.

– Ó...

– Annabel nem mesélt sokat, de nekem úgy tűnt, hogy luxuséletet élt, miközben a munkaadói gyerekeire vigyázott, és... Nos, talán kissé messzire ment, hogy bizonyítsa a ragaszkodását...

– Ezt... ööö... hogy érti? – kérdezte Polly bizonytalanul.

– Mindegyikkel lefeküdt. – Ellie nem tett lakatot a szájára. – Köszönjük, hogy ezt is őszintén elmondta, mielőtt nagy reményeket fűznénk ezekhez a nevekhez. Az is lehet azonban, hogy Annabel a betegsége miatt összekevert bizonyos dolgokat.

Polly, miután Vanessa átnyújtotta a neki címzett borítékot, azonnal feltépte. A türelem soha nem tartozott az erősségei közé. Rögtön fel is húzta az előkerült súlyos aranygyűrűt, az azonban egyértelműen férfiakra készült, és túl nagy volt az ujjára. A kő a vörös, a narancsszín és a sárga árnyalataiban csillogott benne.

– Az egy tűzopál – mondta Vanessa. – Ritka kő, de amennyire tudom, nem túl értékes. Mindenesetre régiség, és egyértelműen külföldön készült.

– Aha – dűnyögte Polly, és elolvasta az írást a cédulán, amely szintén előkerült a borítékból: *Zahir Basara. Dharia.*

– Az apám arab származású lehetett? – motyogta Polly. Ezüstszőke hajával és a világos bőrével soha nem jutott volna eszébe, hogy egy csepp egzotikus vér folyik az ereiben. Ellenkezőleg, sokszor kérdezték tőle, hogy skandináv ősei voltak-e. – Dhariáról már hallottam...

– Az édesanyjuk dadaként dolgozott a királyi háznál, mielőtt az uralkodócsaládot megölték – mesélte Vanessa.

Polly azonnal azt kezdte találgatni, van-e köze ennek ahhoz a névhez, amelyet az anyja eredetileg adott neki. A Zariyah névhez. Az útlevelében is az szerepel. A nagyanyja viszont mindig csak Pollynak hívta, mert ki nem állhatta az unokája idegen hangzású nevét.

– Én smaragdot kaptam! – kiáltott fel Ellie, de a hangja arról árulkodott, hogy sem a gyűrűt, sem a nevet nem veszi igazán komolyan.

– Milyen név van hozzá? – kérdezte Polly, akinek majd kifúrta az oldalát a kíváncsiság.

– Olasznak tűnik, de nem árulom el. – Ellie a retiküljébe csúsztatta a borítékot, és mintha egy kicsit elsápadt volna. – Lehet, hogy az anyánk jegygyűrűket gyűjtött. Kár, hogy nem hagyott hátra levelet, és nem szolgált magyarázattal – mondta, és átvette Vanessától az ismeretlen hűguknak szóló borítékot. – Fogadnak látogatót a hospice-házban? – kérdezte az önkéntes gondozónőtől. – Szívesen megnézném, hol töltötte anyánk az utolsó napjait.

Miközben a két másik nő élénk beszélgetésbe mélyedt, Polly azon töprengett, hogy a tűzopál a szeretetet jelképezi-e. Jó lenne, ha legalább szerelemből fogantam volna, gondolta. Más-más kultúrához tartozó emberek között mindig bonyolult egy ilyen kapcsolat. A különbségek talán túl nagyok voltak ahhoz, hogy legyőzzék őket. A név és a gyűrű hirtelen vágyat ébresztett benne, hogy többet tudjon meg Dhariáról. Elképzelhető, hogy valóban dhariai vér folyik az ereiben? Lehet, hogy az apja még él, és szeretné megismerni őt. Nagyon vágyott legalább egy igazi szülőre. Az anyjuk gyakorlatilag eltaszította őt és a testvérét, a nagyanyjuk pedig ha rosszul nem is bánt velük, az biztos, hogy nem szerette őket.

– Nem fogsz fejvesztve elutazni egy idegen országba, hogy nyomozást folytass! – Ellie láthatóan olvasott Polly gondolataiban. – Örültség lenne.

Pontosan. És Polly még soha nem művelt örültséget. Akkor sem szállt szembe a nagyanyjukkal, amikor elnyerte egy művészeti akadémia ösztöndíját, a nagyanyja azonban ragaszkodott hozzá, hogy kezdjen dolgozni, és járuljon hozzá a háztartási költségekhez. Egy jótékonyági szervezetnél talált állást, és a művészi ambíciói arra korlátozódtak, hogy művészeti tanfolyamokra járt a népfőiskolán.

Soha nem volt kalandvágyó, és mert ilyesmire pénze sincs, nagyon valóságos, hogy valaha

is eljut Dhariába. Nem, ez csak álom, és az álmok nem valósulnak meg, ha az ember nem vállal kockázatot, és nem ragadja meg a kínálkozó lehetőségeket.

Polly kíváncsi pillantásokat érzett magán, miközben a kashani repülőtéren sorban állva útlevell-ellenőrzésre várt. A szőke hajam és a világos bőröm miatt bámulnak meg, gondolta, mert ezzel itt tényleg feltűnő jelenség.

Még mindig nehéz volt elhinnie, hogy eljött ide, az apja hazájába. Az utazást Ellie tette lehetővé a számára, mert fél éven át részmunkaidős állást vállalt az egyetem mellett, és neki adta a keresetét. Mintegy köszönetképpen azért, mert Polly éveken át minden terhet levett a válláról. Így is hónapokba telt, amíg útnak indulhatott. Az interneten egy olcsó panzióban foglalt szobát magának, de ha tiszta lesz, megteszi.

Egy férfi leplezetlenül megbámulta, ő pedig elhatározta, hogy másnap, amikor majd bemegy a városba, befonja és elrejteti a haját. Azt a rövidnadrágot pedig, amelyet becsomagolt, egészen biztosan nem fogja felvenni. Dharia a legkevésbé sem turistaparadicsom. A nők ugyan nincsenek elfátyolozva, de mind illedelmes öltözéket, hosszú szoknyát és magasan záródó felsőt viselnek.

Polly végre sorra került, és átnyújtotta az útlevellét. Két egyenruhás férfi számára ez startlövés lehetett arra, hogy odalépjenek hozzá.

– Legyen szíves, jöjjön velünk!

Polly teljes elképedésére elvették a bőröndjét meg a táskáját, és egy kis helyiségbe vitték, ahol csak egy asztal és néhány szék állt. A bőröndjét meg a táskáját alaposan átvizsgálták, és ő közben azt találgatta, hogy miért nem adták még vissza az útlevellét. Mit kereshetnek a csomagjaiban? Talán drogot? Polly hátán a hideg futkosott. Csak fejfájás elleni tablettát hozott magával, de természetesen hallott már rémtörténeteket arról, hogy egyes utazók esetében még személyi motozásra is sor kerülhet. Amikor egy női vámtiszt is belépett a helyiségbe, Polly önkéntelenül megfeszítette magát.

Ebben a pillanatban az egyik vámos meglepett kiáltást hallatva kivette Polly kézipoggyászából a tűzopálos gyűrűt, és felmutatta. Az ablakon besütő nap fényében megcsillant a kő, vörös és aranyszínű árnyékokat vetve a helyiség szürke falaira. A három vámos izgatott beszélgetésbe kezdett az anyanyelvén. A két férfi aztán kiment, miközben a kolléganőjük áthatóan vizslatta Pollyt.

– Maga nagyon szép – mondta végül.

Polly nem akart udvariatlan lenni, és mosolyt kényszerített az arcára, bár a helyzetet igencsak ijesztőnek találta.

– Köszönöm – válaszolta.

Az idő lassan telt, és ő minden másodperccel idegesebb lett. Nem értette, miért lettek a vámosok olyan izgatottak, amikor meglátták a gyűrűt. Lehet, hogy lopott holmi? De miért ismerné fel itt mindenki azonnal, amikor Vanessa szerint nem is különösebben értékes?

A szobába még egy nő lépett be, és tálcán illatos teát hozott. A vámosnő felállt, és töltött Pollynak. Ő megköszönte, és remegő kézzel a szájához emelte a csészét. A teának mentaíze volt.

– Miért tartanak itt? – kérdezte a bátorságát összeszedve.

– Utasításra várunk – hangzott a válasz.

– És mi van a gyűrűmmel?

A két nő összenézett, de egyikük sem válaszolt. Pollyt dühítette, hogy elvették a gyűrűjét. Az az egyetlen kapcsolata az anyjával, akit alig ismert. Mikor kapom vissza? – töprengett. Megpróbált pozitívan gondolkodni. Nem motozták meg, sőt még teát is hoztak neki. Csakis félreértésről lehet szó. Ő semmit sem követett el, de az anyja talán sok évvel ezelőtt igen?

Hiába ő az idősebb testvér, az anyja rejtély előtte. Annabel az egész világot beutazta, hogy mások gyerekeit gondozza, a sajátjait pedig hátrahagyta. Pénzt mindazonáltal éveken rendszeresen küldött nekik, de aztán ennek is vége lett. Pollynak meg kellett tapasztalnia a szűkölködést.

A nagyanyjuk semmit sem hagyott rájuk, amije volt, azt mind a fia örökölte, aki mindig keserűen beszélt arról, hogy a húga házasságon kívül született gyerekei tönkretették az édesanyjuk idős

korát. Házasságon kívül született gyerek... Polly mindig is gyűlölte ezt a címkét. Miért bélyegeznek meg gyerekeket, akik semmiről sem tehetnek? A régimódi nagyanyjuk számára azonban soha nem enyhülő szégyent jelentett, hogy az unokái házasságon kívül jöttek a világra.

Miközben Polly a főváros túlsó végén ilyen gondolatokkal és félelmekkel viaskodott, Hakim végigsietett a palota egyik hosszú folyosóján, bár egyébként komótosan szokott járni. Minél előbb a királyához akart érní. Az arca kivörösödött az izgatottságtól, kis kecskeszakálla minden lépésénél megremegett.

– Felség! A gyűrű! Megtalálták!

Hakim kifulladásra állt a király dolgozószobájában, és akár egy trófeát, magasba tartotta a gyűrűt. Rashad a homlokát ráncolva felállt, elvette a tanácsadójától az ékszert, és a napfénybe tartotta, hogy megcsillanjon benne a drágakő.

– Hol volt?

Hakim beszámolt a repülőtéren történekről, és elmondta, hogy az angol nőt éppen letartóztatják. Rashad homlokán mélyebbek lettek a ráncok.

– Miért nem vetették azonnal börtönbe?

– Nem akarunk diplomáciai bonyodalmat okozni – felelte Hakim figyelmeztetőn.

– Aki tolvaj, az tolvaj, és büntetést érdemel.

– A nő fiatal, ő nem lophatta el annak idején a gyűrűt, de még nem hallgatták ki. A repülőtéri rendőrség előbb a palotával akart kapcsolatba lépni a további eljárás miatt. Azt is ki kell még deríteni, hogy valóban az eredeti gyűrű került-e elő. A hír mindenesetre máris elterjedt, és tömeg gyűlt össze a repülőtérnél.

– Tömeg? Az hogy lehet? – kérdezte Rashad.

– A közösségi média az oka. Az ilyesmit nem lehet titokban tartani. A nép nem tolvajt lát a nőben, hanem olyasvalakit, aki visszahozta a királyunknak Dharia Reményét. Ráadásul még fiatal és szép. Gondoljon felséged a nagyanyjára, aki annak idején magával hozta a gyűrűt. Érthető, hogy nagy az izgalom...

A király homlokáról nem tűnt el a ránc. Egy izgatott tömeg hamar megzavarhatja a közrendet. Rashad nem osztotta a tanácsadója lelkesedését, elvégre a gyűrűhöz csak egy régi legenda fűződik, amely a monarchia megerősítését szolgálja.

– Mindig kockázatot jelent, ha túl sok ember gyűlik össze – mondta most Hakim. – Ezért javaslom, hogy hozzák ide a nőt kihallgatásra. Úgy elejét lehet venni a szóbeszédnek.

Rashad a palotája sötét, föld alatti tömlőcére gondolt. Nem hitte azonban, hogy Hakim börtönbe akarná vetni azt a nőt. Ő maga mondta, hogy túl fiatal, nem lophatta el annak idején a gyűrűt.

– Jól van. Biztosan érdekes lesz meghallgatni a történetét.

– Csoda, hogy a gyűrű visszakerült Dhariába! – lelkendezett a tanácsadó. – A jövő csodás előjele.

Polly a legkevésbé sem érezte magát csodásan, amikor kivezették az érkezési csarnokból, még hozzá egy hátsó ajtón és az áruszállítási területen át. A homlokát izzadság verte ki a félelemtől, és ezen az sem változtatott, hogy egy rendőrnő kísérte. Ráadásul a hidegvére is kezdte elhagyni, ami csak ritkán történt meg vele. Semmilyen törvényt nem szegett meg, és illetlenül sem viselkedett. Miért bánnak így vele?

– A palotába viszik – mondta a rendőrnő úgy, mintha azt várná, hogy a bejelentésre Polly lelkesedésben törjön ki. – Nagy tisztesség. Még limuzint is küldtek magáért katonai kísérettel.

Polly szótlánul becsúszott a fényűző kocsi hátsó ülésére, és összekulcsolta a kezét az ölében. Az anyja több mint húsz éve a királyi család alkalmazásában állt, és ő most lehetőséget kap arra, hogy belülről lássa a palotát. Őszintén igyekezett a pozitív oldaláról nézni a dolgot. Esetleg találkozik majd valakivel, aki ismerte az anyját, bár az kínos is lehet. Az anyjának talán több férfival is volt dolga itt... Ezt soha nem derítheti ki anélkül, hogy ne hozná magát és mindenki mást is zavarba. Újra eszébe jutott Ellie figyelmeztetése, hogy az apja utáni kutatása olyan, mintha tűt keresne a szénakazalban. Úgy döntött, hogy az értesülését megtartja magának, amíg kiderül, pontosan mit

akarnak tőle.

A fegyveresekkel teli katonai teherautó még jobban megijesztette, és az sem segített, hogy a kis konvoj köré tömeg gyűlt. Az emberek a tenyerükkel ütögetni kezdték a limuzin ablakát, és Polly közel állt hozzá, hogy pánikba essen. A homlokán izzadság gyöngyözött. A szemét lehunyva fohászodott, hogy ne történjen semmi rossz, és megkönnyebbülten felsóhajtott, amikor az autó felgyorsított.

A várost átszelő úton haladtak. Polly mindenütt modern felhőkarcolókat látott. Az út mentén is sokan álltak, és nézték az elhaladó konvojt. Szinte ünnepi hangulat volt a levegőben, az emberek boldogan integettek, amikor a kocsisor elhaladt előttük.

Végül maguk mögött hagyták a várost, és egy ideig a kietlen sivatagon haladtak tovább. Mindenütt homok volt, más semmi, amíg a szem ellátott, és a távolban is csak magas dűnéket lehetett kivenni. A ragyogó kék égbolt és a hőségtől villódzó homok látványa Pollyban vágyat ébresztett arra, hogy megfesse, de nem pasztell tónusokban, amelyeket általában használt.

A limuzin áthajtott egy nagy kapun, és egyszeriben virágzó kertek közé értek. Hátrább egy nagy, ódon épület tűnt fel, kupolák és magas tornyok díszítették.

Végül megálltak, és kívülről valaki kinyitotta a kocsiját. Rekkenő hőség áramlott be. Pollyra, miután kiszállt, azonnal rátapadt vékony nyári nadrágja és pólója. A palota nagy kapujában várakozó fiatal nő mélyen meghajolt, és félreérthetetlen mozdulattal felszólította Pollyt, hogy kövesse. A lány megkönnyebbülten arra gondolt, hogy ezek szerint nincs letartóztatva.

Kíváncsiság ébredt benne, amint belépett a palotába, de továbbra is bosszús volt azért, amit az érkezése óta művelnek vele ebben az országban. Egy végtelennek tűnő folyosón indultak el, amelyet művészien faragott oszlopok szegélyeztek. Polly szandálja minden lépésnél mozaiklapokon csikordult meg halkán. Felmentek egy széles lépcsőn, aztán egy magas szárnyas ajtóhoz értek, amely nyitva állt. Polly habozva lépett ki megint a hőségbe, egy belső udvarra. A kísérője itt újra meghajolt előtte, aztán távozott.

Víz csobogott egy szökőkútban, amelyet pálmák vettek körül. Polly sietve a fák árnyékába húzódott, ahol a permetező víz valamelyest hűsítette a bőrét. Egy másik fiatal nő került elő, aki hosszú ruhát viselt, és a kezével mutatta Pollynak, hogy üljön le egy asztalhoz, amelynél két szék állt. A lány elfojtott egy nyögést, mert az asztal a perzselő napon állt. Aztán lépteket hallott, és nem akart hinni a szemének: a nő azonnal térdre borult, és a homlokával megérintette a földet.

Polly lassan megfordult. Egy magas, kékesfekete hajú férfi méregette őt egy héja éles tekintetével. A hasonlat találó volt, mert ő sarokba szorított és megfélemlített prédának érezte magát. A férfit hatalom és tekintély levegője lengte körül. Polly még soha nem találkozott nála szebb férfival. Az interneten szerzett kutakodásaiból tudta, ki áll előtte: az ország nemrégiben megkoronázott uralkodója, Rashad király. Polly zavarában nagyokat nyelt. Mivel érdekeltte ki, hogy bemutassák az uralkodónak?

– Miss Dixon, Rashad vagyok. Szeretném, ha megmagyarázná, hogyan került a birtokába az a gyűrű.

Rashad vagyok... Mintha az egész világon csak egyetlen Rashad létezne. És ez majdnem így is van. Ennek a páratlan férfinak sikerült az országában újraegyesítenie a különböző csoportosulásokat, és ezért széles körű tisztelet övezi.

– Hogy őszinte legyek, nem igazán szolgálhatok magyarázattal – felelte Polly reszketve, aztán a férfi tekintete láttán elakadt a lélegzete és a szava.

2. FEJEZET

– Kérem, üljön le!

Rashad hangja nyersebben csengett, mint akarta. Nehéz volt arra emlékeztetnie magát, hogy meg kell őriznie az önuralmát. Elképesztette, hogy elég volt csupán egy pillantást vetnie erre az idegen nőre, és máris vágy lobbant fel benne. Ez eddig soha nem történt meg vele. El kellett azonban ismernie, hogy ez a nő egészen különleges. Polly Dixon páratlan szépség lenszőke hajával, amelyhez foghatót ő még csak kisgyerekeknél látott. A tincsei sűrű hullámokban omlanak alá, és a derekáig érnek. A bőre világos, mint a porcelán, az arca szív alakú, az ajka telt és rózsás. Nem magas, neki éppen csak a mellkasáig ér, a nőies domborulatai azonban csábítóak...

Polly szája kiszáradt, miközben a királyra meredt. Az arca tökéletes: finom járomcsont, egyenes orr, szépen ívelt ajkak, körülöttük sötét borosta a bronzbarna bőrön. Polly sietve rendre intette magát, bár nem volt könnyű parancsolnia a tekintetének.

– Attól tartok, keveset tudok arról a gyűrűről. Csak nemrégiben kaptam, miután meghalt az édesanyám. Amennyire tudom, sokáig az ő tulajdonában volt.

Hayat, Rashad sógornője teát tett az asztalra, aztán távolabb ment, de ott maradt, hogy gardedámként szolgáljon.

– Hogy hívták az édesanyját? – kérdezte Rashad, és megigézve figyelte, hogyan nyal le Polly egy csepp mentateát az ajkáról.

Elképzelte, milyen lenne, ha ez a fürge, rózsaszínű nyelv bejárná a bőrét. A képek valósággal megrohanták, és örült, hogy az asztal eltakarja a férfias választ, amelyet a teste adott a látványra.

A hőség megviselte Pollyt, borzalmasan szomjas volt, és bele-beleszürcsölt a teába. Sajnálta, hogy forró, és nem ihatja nagy kortyokban.

– Annabel Dixon – válaszolta meg a király kérdését.

Rashad meghökkent. Egy pillanatig leengedte a sűrű, sötét szempilláit, mielőtt újra Pollyra nézett.

– Gyerekkoromban volt egy dadám, akit így hívtak – mondta halkán. – Azt állítja, hogy maga Annabel Dixon lánya?

– Igen. Be kell azonban vallanom, hogy szinte semmit sem tudok arról az időről, amelyet édesanyám Dhariában töltött. Én a nagyanyámnál nevelkedtem. – Pollyt elképesztette, hogy az anyja vigyázott Rashadra, amikor a király még kisfiú volt. – Miért olyan fontos az a gyűrű?

– Mert Dharia törvényes királyának az uralkodói jelvénye. A népem számára szimbolikus jelentősége van. Huszonöt éve nem lehetett tudni, hol van, mert elveszett, amikor Arak diktátor puccsal magához ragadta a hazámban a hatalmat. Az apja ki volt?

A király váratlan kérdésére Polly megfeszítette magát. Megfájdult a feje, és szeretne volna kivenni a gyógyszerét a bőröndjéből. Vajon mikor kapja vissza?

– Nem tudom, ki volt az apám. Sajnálom, de valóban semmi sincs, amit még elmondhatnék. Nem tudtam, hogy az a gyűrű elveszett, és azt sem, hogyan jutott édesanyám birtokába. Gondolom, neki tisztában kellett lennie azzal, milyen értéket képvisel Dharia számára.

– Ez nagyon valószínű, elvégre évekig vigyázott a bátyámra, aztán pedig mindnyájunkra.

– Milyen volt?

Rashad arcára csodálkozás ült ki.

– Nekem csak halvány emlékeim vannak róla – szolgált magyarázattal Polly.

– Mindig vidám volt, sokat nevetett – mondta a király. – Nagyon kedveltem, és a fivérem is. Neki azonban nem szőke haja volt, mint magának, hanem vörös.

Pollynak Ellie-re kellett gondolnia, aki nagyon nem szerette a vörös haját.

– Lehet, hogy van még valaki, aki emlékezhet rá? – próbálkozott tovább. – Szeretnék többet tudni róla.

– Az akkori személyzetből már csak kevesen dolgoznak az udvarnál.

Rashad arca elfelhősödött. A szolgálok többsége életét vesztette az államcsíny során.

– Mi lesz most a gyűrűvel? – kérdezte Polly.

– Természetesen Dhariában kell maradnia – érkezett késlekedés nélkül a válasz. – Idetartozik.

Polly előreszegezte az állát, és elsötétült kék szeme. Megviselte a hőség, fáradt is volt, de az agya még tökéletesen működött.

– Az a gyűrű az enyém. Az egyetlen örökségem az édesanyámtól.

Rashad láthatóan elképedt.

– Ez igazán sajnálatos, de...

– De magának nem az, igaz? – csattant fel Polly.

A király láthatóan magától értetődőnek gondolta, hogy ő minden további nélkül elfogadja a helyzetet.

Rashadnak nem szoktak a szavába vágni. Az sem fordult még elő, hogy egy haragos nővel kellett volna megküzdenie. Rosszallóan felvonta a szemöldökét.

– Maga szerencsésebb, mint gondolja – mondta józanul. – Lopással is megvádolhatták volna, mert magánál volt a gyűrű.

Polly felugrott, de meg kellett kapaszkodnia az asztalban, mert a hirtelen mozdulattól megszédült.

– Akkor vádoljanak meg! Hogy merészelnek bűnözőként kezelni? Mindjárt a repülőtéren őrizetbe vettek, és mindenki szeme láttára elvezettek! Órákon át egy fülledt helyiségben tartottak bezárva. Aztán életveszélybe sodortak, amikor egy őrjöngő tömegben át elhoztak ide...

Most a király vágott közbe:

– Magát csupán szűrőpróbaszerű ellenőrzésnek vetették alá a repülőtéren. Sajnálom, hogy zavarba hozták, és kellemetlenségeket kellett elviselnie. Gondom lesz rá, hogy ezt jóvátegyék, amíg az országunkban tartózkodik.

Polly bátran kihúzta magát.

– Vissza akarom kapni az édesanyám gyűrűjét – jelentette ki.

Rashad is felállt. Szégyenszemre be kellett vallania magának, hogy tetszik neki a lány haragtól lángoló arca. A szeme sötétebb lett, telt ajkát keskeny vonallá szorította össze.

– Tisztában kell lennie azzal, hogy ez nem igaz. Az a gyűrű soha nem volt az édesanyjáé.

– Én örököltem meg, úgyhogy az enyém – mondta Polly.

A király odalépett hozzá.

– A törvény szerint lopott holmi nem kerül át annak a tulajdonába, aki megvásárolja vagy ajándékba kapja, mivel az eladó vagy ajándékozó valójában nem rendelkezhetett róla.

Polly nem figyelt Rashadra, aki most úgy beszélt, mint egy ügyvéd. Egyszerű, világosszürke öltönyében egyáltalán nem illett ebbe a mesebeli környezetbe. Pollynak egyébként is minden valóságosnak tűnt, amióta betette a lábát ebbe az országba. Még csak hasonló dolgok sem történtek vele soha. A bonyodalom a gyűrű miatt, az idegen ország és még az elviselhetetlen hőség is, ez egyszerűen túl sok volt neki.

– Nem akarok tovább vitázni ezen, mert a gyűrű az enyém, nem a magáé! – vágta oda a királynak, de meglepve látta, hogy a férfi alakja elhomályosodott előtte.

– Oktalanul viselkedik – válaszolta Rashad. Lenyűgözte, hogy a szelíd külső ilyen tüzet rejt. – Elnézést, de azt kell mondanom, hogy maga gyerekes.

Polly ökölbe szorította a kezét.

– Ha nem az lenne, aki, most felpofoznám a megjegyzéséért.

Kopogtattak az ajtón, Hayat sietve elindult, hogy kinyissa. Hátrálva, ahogy a szolgálok évszázadok óta tették a király előtt. Nem minden hagyományt érdemes megőrizni, futott át Rashad fején a gondolat, és halkán felsóhajtott. Aztán Polly nevetséges fenyegetésére gondolt, és felderült a hangulata. Vajon tudja ez a lány, hány helyi törvényt szegett meg itt rövid idő alatt? Nagyon valószínű, hogy nem, és bizonyára nem is érdekelné. Dühös, és ezt nyíltan kifejezésre is juttatja. Egyáltalán nem fél tőle. Rashad soha nem élvezett ilyen szabadságot. Már gyerekként megtanulta, hogy a kötelességeket teljesíteni kell, és ha nem teszi meg, annak meglesznek a következményei.

Hakim megállt az ajtóban, és heves kézmozdulatokkal jelezte, hogy sürgősen mondani akar valamit. Rashadot bosszantotta, hogy megzavarták, de elrejtette az elégedetlenségét. Akár jó, akár rossz hírral akar szolgálni Hakim, ezt az ügyet mielőbb tisztázni kell. Az ő hangulata és érzései mellékesek. Még egy utolsó pillantást engedett meg magának Polly világos bőrű szépségére az aranyló napfényben.

– Úgy gondolom, maga akkor sem tudna felpofozni, ha minden erejét latba vetné – vetette oda. – Ugyanis minden harcmódban jártas vagyok.

– És mindenre van válasza – dünnyögte a lány, miközben furcsán sarkos mozgással visszaindult az asztalhoz, de mielőtt odaért volna, ájultan elterült a földön.

Hayat ijedten felkiáltott, Rashad viszont nagy lélekjelenléttel azonnal cselekedett. Lehajolt, felemelte az eszméletlen lányt, és meglepve érezte, milyen könnyű. Hayat segítségért kiáltott, mire palotaőrök rohantak be a szobába.

Rashad nem tette le Pollyt, bár az örök át akarták venni tőle. Hakim már elküldött az udvari orvosért.

– Micsoda sértő viselkedés! – dünnyögte maga elé Rashad sógornője. – Hogy merészelitek megzavarni a királyt? Nem hiszek a szememnek és a fülemnek.

Rashad magában azt találgatta, hogy Hayat valamikor azok közé a gyerekek közé tartozott-e, akik besúgták a játszópajtásaikat. Folyton gyűlölködően beszél más nőkről, igyekszik folyton az ő közelébe férkőzni, mintha nem tartaná képesnek arra, hogy a segítsége nélkül is fel tudja ismerni egy nő hibáit és gyenge oldalát. Az elhunyt felesége hűgként különlegesnek tartja magát, azt hiszi, hogy különb másoknál. Dharia egyik gazdag és nagy tekintélyű családjából származik. Az ország minden vagyonos családja bemutatta már lehetséges feleségként a lányait a királynak. Rashad ebben veszélyt látott, ezért arra a meggyőződésre jutott, hogy másik országból kell feleséget hoznia, mert úgy a béke megőrzése érdekében elkerülheti a klánok közötti versengést.

Pollyt letette egyselyemmel borított ágyra. A lány szemhéja megrebbent, lassanként visszanyerte az eszméletét, és halkán felnyögött. Még ebben az állapotában is elképesztő módon emlékeztetett annak az angyalnak a képére, amelyet Rashad valamikor egy mesekönyvben látott.

– Megjött Wasem doktor – szólalt meg Hakim a király mellett.

Rashad ellépett az ágytól.

– Azon tűnődöm, mi baja lehet – mondta.

– Én pedig azon, hogy mit von le a népünk ebből az eseményből. Rajtakaptam az egyik őrt, amint a mobiltelefonján beszélt. Azonnal fel kell függeszteni. Hová jutunk, ha azok is kielégítik a sajtó szenzációéhségét, akik arra esküdtek fel, hogy felséged életét az életük árán is megvédik?

Hakim egészen felhergelte magát.

– Nagyon sápadt volt ez a lány. Tudnom kellett volna, hogy valami nincs rendben vele – tűnődött fennhangon Rashad, mintha meg sem hallotta volna, amit a tanácsadója mondott.

– Hőguta – hangzott kevéssel később az orvos diagnózisa. – Máskor azt mondanám, hogy kórházba kell vinni, de most, amikor nyugalanság uralkodik a városban... A szolgálólányoknak le kell hűteniük a testét, és gondoskodniuk kell arról, hogy elég folyadékot vegyen magához. Nem is értem, hogy tehette ki valaki egy hosszú utazás után még a déli hőségnek is, amelyet mi is nehezen viselünk, pedig hozzászoktunk.

Rashad arcán vörös foltok jelentek meg. Napszúrás...

– Szóval nagy a baj?

– Nem annyira, mint az, amiről be kell számolnom felségednek – súgta Hakim a királynak, miközben az orvos utasításokat adott az illő távolságban álló a szolgálólányoknak.

Rashadnak lelkifurdalása támadt. A hőguta komoly dolog. A vendégénél nemcsak keringési zavarokat okozhat, hanem szívproblémákat is. Sürgősen le kell hűteni a testhőmérsékletét. Rashadot elképesztette a saját meggondolatlansága.

– A vendégünk Pollynak mondja magát, az útleveleiben azonban a Zariyah név áll – súgta Hakim a királynak.

– De hát... úgy hívták a dédanyámat. Ráadásul ritka név – mondta Rashad döbbsen.

Az ősei iránti tiszteletből Dhariában már nem adták ezt a nevet a lányoknak.

Hakim nagyot sóhajtott.

– Egyelőre minden egy irányba mutat, amelybe én inkább nem indulnék el. Ugyanakkor... a gyűrű a vendégünk anyjánál volt, és ő a lányának a Zariyah nevet adta, ráadásul ő maga annak idején nyomtalanul eltűnt. Ezek roppant nyugtalanító tények.

– Képtelenség, hogy rokon! – csattant fel tőle szokatlanul indulatosan Rashad.

– Ha figyelembe vesszük ennek a lánynak a korát és azt, hogy felséged apja hajlamos volt flörtölni a csinos szolgálókkal... Nos, akkor sajnos fennáll a lehetőség – mondta Hakim mogorván.

– DNS-tesztet kell végezni. A vendégünk talán felséged féltestvére.

– Az én...

Rashad megdermedt. Nem akarta kimondani a szót, amellyel elismerte volna a lehetséges családi köteléket. A gondolatra, hogy egy családtagja ébresztett benne testi vonzalmat, rosszul élt környékezte. Olvasott azonban arról, hogy felnőtt testvérek között fellobbanhat ilyen vonzalom, ha nem együtt nevelkedtek.

– Mindenképpen ki kell derítenünk az igazságot – mondta Hakim aggódón. – Annabel Dixon kacér nő volt, felséged apja pedig...

Rashad arca valósággal megkövült, amikor a tanácsadója szavába vágott:

– Tudom, milyen volt az apám.

3. FEJEZET

Polly hirtelen magához tért. Legnagyobb döbbenetére meztelenül feküdt egy kád hideg vízben, és szivaccsal dörzsölték a testét. Rémulten fel akart állni, hogy eltakarja magát.

– Sajnálom, de erre az eljárásra szükség van, hogy a testhőmérséklete a lehető leghamarabb csökkenjen. – A kád lábánál egy csinos, barna hajú nő állt. – Azelnek hívnak, és ápolónő vagyok. Hőgutát szenvedett. Bizonyára kellemetlennek találja a helyzetet, de higgye el, sokkal rosszabbul is járhatott volna.

Hőguta? Pollynak eszébe jutott a nyomasztó érzés a forró belső udvaron a perzselő napon. Elfojtott egy nyögést. Szólnia kellett volna, hogy túl meleg van odakint. Borzalmasan kínosnak találta, hogy elájult, és izgalmakat okozott. Halványan az is derengett neki, hogy kiabált Rashad királlyal, és megfenyegette, hogy felpofozza...

Jóságos ég! Polly arca lángolt, mert szégyellte magát, és zavarban volt. Egy szót sem szólt, amíg be nem fejeződött a kezelése. A fiatal ápolónő megmérte a vérnyomását és a hőmérsékletét. Miután mindkettőt rendben találta, a többi nő nagy törölközőkkel megszárogatta. Utána gyönyörű selyemköntöst adtak rá, és ágyba fektették, mintha kisgyerek lenne.

A szobába egy férfi lépett be, aki Wasem doktorként mutatkozott be. Vért vett Pollytól, és kenetet is a szájából. Utána azt tanácsolta neki, hogy egyen valami könnyűt, aztán pihenjen. Mintha ő a történetek után csak úgy feketne és alhatna itt! Ám miután ivott valamennyit a vízből, amelyet hoztak neki, ólomnehéz lett a szemhéja. Megint elfeküdt az ágyon, és azonnal elaludt.

Mire újra felébredt, már beesteledett. A szoba egyik sarkában kislámpa égett. Azel egy fotelben ülve őrködött Polly mellett. Ő megkérdezte, hol van a mosdó, de az ápolónőnek támogatnia kellett, hogy ki tudjon menni, mert azonnal szédülés tört rá, amint felállt.

A fürdőszobában megmosta az arcát és a kezét. Már éjfél is elmúlhatott. A palota teljes csendje szokatlan volt Pollynak, aki Londonban született és nőtt fel, ahol soha nem ül el a forgalom zaja, és nem alszanak ki a nagyvárosi fények.

– Hozzak önnek valamit a bőröndjéből? – kérdezte Azel segítőkészen, miután bekopogott a fürdőszobába.

Polly örült, hogy visszakapta a holmiját, és elővette, amire szüksége volt.

– Rendeltem magának könnyű enivalót. Biztosan éhes.

– De hát késő éjszaka van! – mondta Polly meglepetten.

– A palota személyzete a nap huszonnégy órájában rendelkezésre áll – felelte Azel mosolyogva. – Kellemes itt az élet.

Behoztak egy tálcát, és Polly farkaséhesen rávetette magát a csirkesalátára. Közben azt találgatta, mennyi lehet most otthon az idő. Amint alkalma nyílik rá, felhívja Ellie-t. Bár órákig aludt, még mindig gyengének érezte magát. Holnap majd erősebb lesz, és elmeséli a testvérenek, mennyi gondot okozott az anyjuk öröksége. Ellie aligha lepődik majd meg ezen. A húgom sokkal cinikusabb, mint én, gondolta Polly.

Amikor legközelebb kinyitotta a szemét, az összehúzott függönyök között nappali világosság tört utat magának. Most egyedül volt a szobában. Felkelt, tiszta ruhát vett elő a bőröndjéből, és kiment a fürdőszobába, hogy lezuhanyozzon. Lesz mit mesélnem, gondolta. Abban a reményben repült Dhariába, hogy fényt derít a származására, és az első éjszakát mindjárt a királyi palotában töltötte.

Miután lezuhanyozva és felöltözve kijött a fürdőszobából, egy szolgálólány jelent meg egy zsúrkocsival, amelyen reggelit hozott. Polly jó étvággal evett a gazdag kínálatból, és közben átgondolta, mit mesél majd Ellie-nek. Nem akarta feleslegesen nyugtalanítani, és a testvére heves vérmérsékletét is ismerte. A helyében a húga már a repülőtéren fennhangon követelte volna, hogy hívjanak oda valakit a brit nagykövetségről.

Polly elő akarta venni a retiküljéből a mobiltelefonját, de nem találta. Rémülten mindent kiszórt a táskából az ágyra, de hiába. A pénze megvolt, a mobilját viszont nyilván elvették. Nem volt drága készülék, hogy érdemes lett volna ellopni. Polly méregbe gurult. Ha legközelebb találkozik Rashad királlyal, alaposan megmondja neki a magáét. A hűgát viszont mindenképpen fel kell hívnia, mert már biztosan aggódik. Bár ő az idősebb, Ellie gyakran anyáskodik fölötte.

Polly még mindig a gondolataiba merülve kinyitotta a szobaajtót. Egy szolgáló mellett ő is állt, és láthatóan mindketten az utasítására vártak. Az elképedése még nagyobb lett, amikor az őr térdre rogyott előtte, és az anyanyelvén mondott valamit. Polly egy szót sem értett, ezért úgy döntött, hogy nem vesz tudomást a különös színjátékról, és a szolgálólányhoz fordult:

– Telefonra van szükségem. Szeretném felhívni a hűgomat – mondta.

A fiatal nő mosolyogva visszakísérte a szobába, és az éjjeliszekrényen lévő telefonra mutatott. Polly elfojtott egy sóhajt. Ő a saját mobiltelefonjára gondolt, amelyen egy alkalmazással ingyen kezdeményezhetne hívásokat. A gazdag királyságot azonban biztosan nem juttatja a tönk szélére, ha vezetékes vonalon telefonál Angliába.

Ellie szinte azonnal jelentkezett.

– Hol vagy? Miért csak most hívsz? Majd belehaltam az aggodásba!

Polly a történetek finomított változatát adta elő a testvérenek. Valahogy azonban el kellett mondania, hogy az anyjuknál jogtalanul volt az a gyűrű, így aztán örököül sem hagyhatta rá.

– Úgy gondolom, ehhez egy ügyvédnek is lesz még szava. A döntés joga aligha az idegen királyt illeti meg. – Ellie azonnal harcias hangulatba lovalta magát. – Ezt nem tűrheted el, Polly! Biztos, hogy elhagyhatod a palotát? Miért áll ő az ajtód előtt? Nekem nagyon furcsa ez az egész. Kapcsolatba lépek a külügyminisztériummal, és megkérdezem, mit tegyünk.

– Szükség van rá? – kérdezte Polly megszeppenten. – Nem lehet, hogy túlzásba esel?

– Te pedig túlságosan jóhiszemű vagy – felelte Ellie aggodalmas hangon. – Mindig találsz valamilyen mentséget mások hibáira. Nem vagy túl jó emberismerő.

A telefonhívás után Polly elbizonytalanodott. Egy kis séta talán a segítségére lesz, hogy kitisztuljon a feje. Fogta a szalmakalapját és a napszemüvegét, aztán elhagyta a szobát. Időnként megállt, hogy megcsodálja a remek mozaikokat, az árkádokat és az ablakokból a buja kertre nyíló kilátást. Természetesen észrevette, hogy a szolgáló és a palotaőr követi, de azok ketten olyan elmélyülten vitatkoztak egymással, hogy valószínűleg az sem tűnt volna fel nekik, ha Polly cigánykereket kezdett volna hányni. Elment a folyosó végéig, ahonnan kilesett a gyönyörű kertbe, amelynek a közepén csillag alakú medence volt. Az árnyékot nyújtó tetőt tartó oszlopokat olyan finom faragások díszítették, mintha vert csipkéből lennének. Polly sajnálta, hogy nincs nála a mobiltelefonja, és nem fényképezheti le ezt a szépséget.

Céltalanul járkált tovább, és végül a nagy előcsarnokba jutott, ahová előző nap megérkezett. Éppen a kijárat felé tartott, amikor egy oldalfolyosóról kilépve az a nő indult feléje, aki tegnap teát hozott neki.

– Miss Dixon – mondta mesterkéltén mosolyogva –, a király arra kéri, hogy étkezzen vele.

– Ez kedves.

Polly mosolya sokkal természetesebb volt, bár az arca lánogni kezdett, mert azonnal eszébe jutott az első kínos találkozása Rashaddal. Követte a nőt, és meglepődött, amikor azt látta, hogy nem egy ő van mögötte, hanem már hat. Mind a falhoz lapultak és lesütötték a szemüket, amikor Polly elhaladt előttük. Furcsa, de itt talán nem illik egyenesen egy nőre nézni, gondolta. Az őt kísérő nő arca megkövült az örök viselkedése láttán.

Az ebédet szerencsére az épületben szolgálták fel, egy márványpadlóval borított helyiségben. Modern bútorok álltak benne, amelyek azonban meglepően jól harmonizáltak az ősi falakkal. Rashad egy összekötő ajtón lépett be, és azonnal megállt, amint meglátta Pollyt. Neki is földbe gyökerezett a lába. A király lenyűgöző és izgató jelenség volt. Polly nem szokta használni a szexi szót, most mégis azonnal ez jutott az eszébe, amint meglátta Rashadot. Önkéntelenül is felvetődött benne, hátrány-e, ha valaki még szűz, és hogy a kíváncsiság fogékonyabbá és könnyebben elcsábíthatóvá teszi-e az embert.

– Kérem, itt foglaljon helyet – utasította a kísérője, és egy széket húzott ki neki az asztal alól.
– Ma jobb színben van – jegyezte meg Rashad, miután leült Pollyval szemben.
– Jobban is érzem magam – felelte ő. – Elnézést kell kérnem a kellemetlenségért, amit tegnap okoztam.

Nem nézett egyenesen a királyra, mert nyugtalanította, amit az előbb gondolt róla, és haragudott magára a buta ábrándozásért.

Rashad csalódott volt, mert Polly ma befonva viselte a haját. Az övénél szebb haját ő még soha nem látott. Bizonyára csak azért találja gyönyörűnek, mert Dhariában sötét hajúak az emberek. A lány aznap is nadrágot meg bő felsőt viselt, és Rashad megtiltotta magának a gondolatokat, amelyek meg akartak születni a fejében. Sietve az emlékezetébe idézte az udvarias társalgásokat, amelyeket a külföldi vacsorapartikon szokott folytatni.

– A mobiltelefonom nem volt a táskámban, amikor meghozták a csomagomat – mondta Polly mindenféle bevezető nélkül.

A király áthatóan nézett rá.

– Intézkedem, hogy járjanak utána a dolognak – felelte udvariasan, bár sejtette, hogy a telefont Hakim utasítására kobozták el. – Bizonyára tisztázódni fog a dolog.

– Köszönöm – mondta Polly is udvariasan.

Magában azt találgatta, miért tűnik ma másnak a férfi, mint amilyenek ő tegnap megismerte. Az arckifejezése hűvös, az álla kemény. Az ellenségesség jele lenne? Megsértette volna a királyt? De számít ez? Nemsokára beköltözik a kis panzióba a régi bazár közelében, és szinte biztos, hogy soha az életében nem találkozik újra vele. Rashad nyilván csak azért ereszkedik le odáig, hogy egy polgári származású nővel étkezzen, mert a gyűrű bosszantó témáját akarja szóba hozni.

– Ami a gyűrűt illeti... – kezdte Polly váratlanul, a vendéglátója azonban leintette.

– Arról most nem beszélünk – mondta ellentmondást nem tűrő hangon. – Majd csak akkor, ha maga már teljesen jól lesz.

Rashad szavai kifogták a szelet Polly vitorlájából. Másodpercekig szótlánul meredt a férfira. Bosszantóan beképzelt alak! Magától értetődőnek tartja, hogy ő majd ejti a témát, csak mert őfelsége úgy óhajtja.

– Már teljesen jól vagyok – jelentette ki. – Köszönettel tartozom a törődésért és a vendégszeretetért, amelyben részesültem, de mielőbb szeretnék visszatérni az eredeti nyaralási tervemhez.

– Erről majd holnap beszélünk – felelte Rashad, és a szeme sem rebbent.

– Tisztában van azzal – suttogta Polly futó pillantást vetve az ajtóban várakozó, szigorú szemű nőre –, hogy az ilyen kijelentésekkel megint késztetést ébreszt bennem, hogy felpofozzam? Tegnap még azt hittem, a hőség miatt támadt rá kedvem, ma azonban már tudom, hogy maga az oka. Az, hogy olyan, amilyen.

Rashad hirtelen mosolyra húzta a száját, és az arcáról eltűnt a mogorvaság.

– Mert olyan vagyok, amilyen? – kérdezett vissza, és láthatóan jól mulatott.

– Igazi zsarnok. Látszik, megszokta, hogy mindig az történik, amit maga akar.

– Mert én vagyok a király – tette hozzá Rashad segítőkészen.

– Csakhogy nekem nem a királyom – szögezte le Polly mosolyogva.

Rashad hátradőlt a székében. Flörtöl vele ez a lány? Nem valószínű. Az angol nők, akiket annak idején megismert, sokkal egyértelműbbek voltak, ha magukra akarták vonni a figyelmét.

– Most azonban még a vendégem. Dhariában pedig íratlan szabályai vannak a vendéglátásnak. Többek között mindent meg kell tenni azért, hogy egy vendég ne érezze rosszul magát...

– De maga épp az ellenkezőjét teszi – sziszegte Polly mérgesen.

Rashad elszakította tekintetét a lány szép arcáról, és vasfegyelemmel elfojtotta a vágyakozását. Felvette az evőeszközét, az éveken át gyakorolt önfegyelemnek köszönhetően csak az evésre koncentrált, és semmit sem mondott.

– Valójában most inkább a villát döfném magába.

Rashad elvesztette az önmagával vívott kis csatát, és teljességgel helytelen nevetésben tört ki.

Polly elképedt, és látta, hogy az ajtóban álló nő megsemmisítő pillantásokat lövell felé. Felségsértés, ha valaki megneveztet egy királyt?

– Holnap majd mindent megbeszélünk – mondta Rashad halkán, amikor a vacsora után felkeltek az asztaltól.

Pollynak uralkodnia kellett magán. Ez a pasas szörnyen bosszantó! Ő pedig túlságosan udvarias volt vele. Amikor a gyűrűről kérdezte, Rashad kitérő választ adott, és arról sem volt hajlandó beszélni, hogy ő mikor mehet el. De fontos ez? Végül is vendégként bánnak itt vele. Egy fényűző palotában lakik, és ez aligha tekinthető büntetésnek. Sokkal inkább ritka ajándék, hogy egy mesebeli palotában van, ahol körülugrálják. Semmit sem róhat fel a vendéglátójának. Ha bedugták volna egy börtöncellába, más lenne a helyzet, itt azonban még bepillantást is nyerhet egy egészen más, egzotikus világba.

Ezért úgy döntött, hogy a dolgok jó oldalát nézi. Nem foglalkozik a minden lépését – ha illő távolságból is – követő, állig felfegyverzett palotaőrökkel és fiatal szolgálókkal, hanem felderíti a palotát. A tágas tetőteraszról élvezte a végtelennek tűnő sivatagra nyíló kilátást, megcsodálta a különböző termeket és szobákat, sőt még a konyhára is lement, ahol az alkalmazottak serege megdermedt a döbbenettől, amikor meglátták. A fiatal szolgáló tolmácsolt neki, miközben elbeszélgetett az emberekkel.

Amikor később az árnyékos belső udvaron ült friss epret, finom süteményeket eszegetve és mézzel édesített teát iszogatva, úgy döntött, hogy csodásan indul a szabadsága, ha az utazása eredeti célját illetően még nem is jutott semmire.

Lehet azonban, hogy az eleve megvalósíthatatlan volt, gondolta kissé csalódottan. Nagyon sok idő telt el... Ha rá is kérdezne a gyűrűhöz kapott névre, talán kiderülne, hogy annak a férfinak semmi köze sem volt hozzá. Senkit sem akar bajba keverni. Az az Annabel Dixon pedig, akire emlékszik, a saját családjával sem vergődött zöld ágra. Hogyan is bízhatna meg az ítéletében?

Pollyt, ha hallotta volna, sokkolta volna egy késő délután folytatott beszélgetés. Hakim megkapta a DNS-teszt eredményét, és az annyira felkavarta, hogy a délután nagy részét imádkozással töltötte. Nemcsak büntudat nyomasztotta, más érzések is tomboltak benne, amelyeknek nem tudott nevet adni. Nem volt azonban más választása, tájékoztatnia kellett a királyát.

– A külföldi vendégünk a maga unokája? – Rashad hitetlenkedve elkerekítette a szemét. – Hogy lehet ez, Hakim?

Az idős férfi nagyot sóhajtott.

– Annak idején, amikor Zahir, a fiam meghalt, ő és én már elidegenedtünk egymástól. Azóta is ez a legnagyobb bánatom. Azt tudtam, hogy Zahir együtt van a dadával, de úgy sejtettem, hogy az a nő más férfiakkal is találkozgat. Azt is tudtam, hogy a fiam feleségül akarja venni a dadát. Zahir nem hallgatott rám, noha én le akartam beszélni a házasságról. Példaként a szüleimet is felhoztam. Ők is eltérő kultúrákból származtak. A fiam azonban megtiltotta, hogy bármilyen módon beavatkozzam a dolgába.

Rashad hallgatott, miközben a tanácsadója könnyített a lelkiismeretén. Zahir az egyetlen gyermeke volt, ezért nagyon drága a szívének. A Rashad szülei ellen elkövetett merénylet napján Zahir hősiiesen védte a palotát Arak diktátor zsoldoshordájával szemben, és életét vesztette a küzdelemben.

– A hibám most teljes mértékében megmutatkozik. Ahelyett, hogy kibékültem volna a fiammal, kizárólag az eszem vezetett. Zahir szerette azt a nőt, aki már a szíve alatt hordta a fiam gyermekét. Ezt azonban természetesen nem mondta el nekem – mormolta Hakim rekedten, mert úrrá lettek rajta az érzései. – Amikor a fiam halála után eltűnt a dada, én többé nem gondoltam rá. Miért is gondoltam volna? Most azonban kiderült, hogy Zahir titokban feleségül vette, egy nappal azelőtt, hogy meggyilkolták. Felség, megengedi, hogy most hazamenjek, és megbeszéljem a feleségemmel ezt a nyomasztó felismerést?

– Természetesen – egyezett bele Rashad azonnal. Neki is fel kellett dolgoznia, amit hallott. Polly ereiben, hiába világos a bőre és ezüstszőke a haja, dhariai vér is folyik. – De hasonlít valakire

a családjukból?

– Az édesanyámra – felelte Hakim remegve. – Azonnal észre kellett volnaennem. Felség, arra is szeretném megkérni, hogy az unokámmal kapcsolatos minden további ügyet átengedhessek a két asszisztensemnek. Én a személyes érintettségem miatt már nem lennék elfogulatlan.

– Arról szó sem lehet! – vágta rá Rashad gondolkodás nélkül. – Magában mindenki másnál jobban bízom.

– A bizalma roppant megtisztelő, de...

– Semmi de! Menjen haza szépen a feleségéhez, Hakim! – mondta a király szelíden. – Legalább mára felejtse el a kötelességeit, és tekintse a családját a legfontosabbnak.

Rashad, miután kiderült, hogy Polly nem a vérrokona, újra tudott mosolyogni. Mégiscsak a királya, ha a lány ezt még nem is sejtetheti. Szerette volna elmondani neki a hírt, de ez a jog Polly nagyapját illeti meg.

Másnap reggel Rashadnak egészen más gondjai támadtak, miután Hakim egyik segítőtje behozta neki a frissen kinyomtatott napilapokat. Polly valódi neve, amely az útlevelében szerepel, nem volt titok többé. A nagybetűs címsor tápot adott a különböző pletykáknak és babonás hiedelmeknek. Egy nőtlen király, egy szép hajadon, aki visszahozta Dhariába a gyűrűt... Az ilyen véletlen egybeesést az ő hazájában eleve elrendelésnek tartják. Így aztán az sem volt meglepő, hogy az utcán mindenütt Polly eredeti nevét skandálták az emberek. Most már semmiképpen sem hagyhatja el a lány a palotát. Nincs többé esélye a nyugodt nyaralásra, mert az útlevélképe az összes újságban megjelent.

Rashad hangulata még komorabb lett, amikor tudatták vele, a brit nagykövet sürgős találkozót kér tőle. Kezdődnek a diplomáciai bonyodalmak, amelyektől Hakim tartott...

Reggeli közben Polly egy helyi csatornát nézett a tévében, és sajnálta, hogy nem érti a nyelvet. Ahhoz azonban nem kellett nyelvtudás, hogy lássa, a főváros a tömeghisztéria küszöbén áll. Az emberek arab nyelvű plakátokat magasba tartva az utcára özönlöttek, és a dhariai nemzeti lobogót lengették.

Ideje volt, hogy Polly újra felhívja Ellie-t. Meg is tette, a húga pedig elmondta neki, hogy már beszélt valakivel a külügyminisztériumból, aki hivatalos tájékoztatást kért a dhariai kormánytól Polly őrizetbe vételéről és arról, hogy most letartóztatásban van-e a palotában.

– Jaj, ne, Ellie! – kiáltotta Polly rémulten. – Hogy tehetted? Rendkívül érdekes időt töltök itt...

– Az a történet a gyűrűvel messziről bűzlik, és nekem gyanús eltussolási akciónak tűnik. Neked természetesen halvány sejtelméd sincs arról, hogy valójában mi folyik ott. Szokás szerint hagyod, hogy mindenki a kedvére ráncigáljon...

Polly már csak fél füllel hallgatott oda a testvére. Abban azonban egyetértett vele, hogy változtatnia kell a nyaralási tervén. Ragaszkodni fog hozzá, hogy vigyék vissza Kashaiba. Mielőtt inába szállt volna a bátorsága, felhívta a palota telefonközpontját, és kérte, hogy kapcsolják neki a királyt. A merészsége őt magát is meglepte, ha egészen őszinte akart lenni.

– Beszélünk kell – mondta, miután Rashad jelentkezett. – És jó volna, ha négyszemközt beszélhetnénk, mert könnyen lehet, hogy kiabálni fogok.

Rashad elfojtott egy sóhajt. A protokoll szerint nem lehet egyedül egy nővel, hogy eleve elejét vegye a szóbeszédeknek és a hamis állításoknak. Nem lesz egyszerű megkerülnie a sűrű szövésű megfigyelőhálózatot.

– Találkozzunk a tetőterazon, ahol tegnap már járt. Ott árnyék van. Jövök, amint tudok.

Polly közölte a szolgálóval, hogy egyedül akar sétálni, és elhagyta a szobát. A három egyenruhás őr csodálkozva nézett utána, amikor kísérelés nélkül indult el. Polly lopva hátralesett, és megkönnyebbülten kifújta a levegőt. Senki sem követte. Most először nem állt megfigyelés alatt a palota falai között.

Az árnyéket, amelyet Rashad említett, egy sátor szolgáltatta a terasz egyik sarkában. Nagy ülőpárnák heverték benne, egy tálcán a hagyományos teázás kellékei álltak. Polly megkönnyebbült

sóhajjal leült az egyik párnára, és élvezte a kilátást. Bő negyedórával később Rashad is belépett a sátorba.

– Megszegjük a szabályokat – mondta az ajkán kisfiús mosollyal, amelytől Polly szíve gyorsabban kezdett verni.

– Néha szórakoztató a szabályszegés – válaszolta.

Ezt éppen ő mondja, aki egész életében józanul és okosan viselkedett? Nem most először lepődött meg saját magán, amióta megérkezett ebbe a sivatagi országba.

Rashadot viszont ma először látta a hagyományos, hófehér disdásában, a hosszú, fehér ingben. A kendőt aranyszínű pánt tartotta a fején, amely kiemelte szép arcát és csillogó szemét. Polly egyszerűen nehezebben kapott levegőt, amikor a férfi ruganyos mozdulattal leült vele szemben egy párnára.

– Néha viszont nagy árat kell fizetni egy kis szórakozásért – dűnnyögte Rashad, de gyorsan összeszedte magát. – Miről akar beszélni velem?

– Szeretném végre elkezdni a nyaralásomat, és elhagynám a palotát – mondta Polly.

A lelke mélyén tudta, hogy valójában nem akar elmenni innen, de ez az egyetlen értelmes dolog, amit megtehet. Semmi keresnivalója nincs itt.

Rashad összefonta az ujjait.

– Attól tartok, nem engedhetem meg.

Milyen szép keze van... Polly hunyorogni kezdett, amikor felfogta, mit mondott a király, és hirtelen felugrott.

– Vagyis fogoly vagyok a palotában?

Ezek szerint helyes volt a húga sejtése!

– Mielőtt feleslegesen felizgatná magát, hadd magyarázzam meg a helyzetet, amelybe mind kerültünk... – kezdte Rashad, de Pollyt nem lehetett megfélemlíteni.

– Aki itt úgymond helyzetbe került, az egyedül én vagyok! – kiáltotta haragosan.

– A fővárosban nyugalanság uralkodik. Odakint nem lenne biztonságban. Senki sem akar ártani magának, de az események elfajulhatnak.

– Mit jelentsen ez?

– Üljön vissza, és elmondom.

– Inkább állok.

– Ahogy óhajtja. – Rashad is felemelkedett, ugyanolyan ruganyosan, ahogy leült. – Zariyah, a dédanyám úgy száz éve érkezett Dhariába. Magával hozta a tűzopált, és a dédapámnak adta. Egybekeltek, állítólag szerelem volt első látásra, de a házasságot a családok természetesen előre megszervezték. A szervezett házasságok régóta garantálják Dharia számára a békét és a jólétet.

– Az a név... Zariyah. – Polly összeráncolta a homlokát. – Anyám ezt adta nekem a születésemkor.

– A gyűrűnek hallatlanul nagy jelentősége van a népem számára – folytatta Rashad –, és a maga neve természetesen feltűnt az útlevél-ellenőrzésnél. Feltételezhetően ezért vetették alá alapos vizsgálatnak. Maga visszahozta a gyűrűt Dhariába, és...

– De nem azért, hogy odaadjam.

– Nagyon rossz szokás, hogy folyton a szavamba vág – morogta a király.

– Maga pedig nyilván ahhoz szokott, hogy minden szavát némán hallgatják – lött vissza Polly.

– A hazám húsz éven át szenvedett Arak diktátor alatt – folytatta Rashad. – A helyiek ráadásul nagyon babonásak. És akkor egyszer csak felbukkan itt maga. A neve és a gyűrű szinte már hisztérikus izgalmat váltott ki az utcákon. Miközben mi itt ülünk, emberek vonulnak fel plakátokkal a maga nevét kiáltozva. Dédanyámat tisztelte és csodálta a nép. Ha maga most elhagyná a palotát, megrohannák az emberek. Akár veszélybe is kerülhetne.

Polly elképedten meredt a férfira.

– Azt akarja mondani, hogy csak azért, mert véletlenül ezt a nevet viselem, és nálam volt a gyűrű...

– Hogy ez elég a tömeghisztériához? Igen – felelte Rashad.

Polly döbbenet magára elé meredt. Nehéz volt felfognia, amit a férfi mondott.